

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **A.**, bytom **H.**, proti odporcovi **Mestu Sabinov**, so sídlom Námestie slobody 57, Sabinov, o preskúmanie rozhodnutia odporcu z 30. septembra 2010, číslo: 1614-4/2010, na odvolanie navrhovateľa proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove z 29. decembra 2011, č. k. 2S/12/2011-23, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove z 29. decembra 2011, č. k. 2S/12/2011-23 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým uznesením Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250p Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) odmietol bez toho, aby skúmal jeho dôvodnosť, ako oneskorene podaný opravný prostriedok navrhovateľa proti rozhodnutiu odporcu z 30. septembra 2010, číslo: 1614-4/2010, ktorým odporca rozhodol podľa § 4 ods. 3 písm. i/ zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o obecnom zriadení“) a článku 3 Všeobecne záväzného nariadenia mesta č. 2/2005 o usmerňovaní ekonomickej a podnikateľskej činnosti zo dňa 22. marca 2005 tak, že určil prevádzkový čas v prevádzke D., ktorá je prevádzkovaná na ulici J. s účinnosťou od 01. októbra 2010 na dobu určitú do 30. apríla 2014 čas prevádzky v dňoch pondelok až nedeľa denne od 20:00 hod. do 02:00 hod.. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal s poukazom na § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP. Napadnuté rozhodnutie bolo navrhovateľovi doručené do vlastných rúk dňa 05. novembra 2010.

Krajský súd skúmajúc, či sú splnené podmienky konania podľa tretej hlavy piatej časti OSP, citujúc ustanovenia § 250m ods. 1 a 2 OSP, § 27 ods. 2 a § 4 ods. 3 písm. i/ zákona o obecnom zriadení a § 57 ods. 1 až 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP s poukazom na to, že napadnuté rozhodnutie obsahovalo nesprávne poučenie, dospel k záveru,

že opravný prostriedok zo dňa 02. júna 2011, ktorý navrhovateľ odovzdal na poštovú prepravu podľa odtlačku pečiatky pošty na obálke dňa 05. júna 2011, bol podaný po uplynutí lehoty stanovenej na podanie opravného prostriedku, a teda oneskorene.

O náhrade trov konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

Navrhovateľ podal v zákonnej lehote proti tomuto uzneseniu krajského súdu odvolanie v ktorom uviedol, že rozhodnutie Mesta Sabinov – Mestský úrad Sabinov mu bolo doručené 05. novembra 2010, proti tomuto rozhodnutiu podal opravný prostriedok v zákonom stanovenej lehote na Mestský Úrad Sabinov dňa 08. novembra 2010, aj napriek skutočnosti, že uvedené rozhodnutie obsahovalo nesprávne poučenie, a to „Na rozhodovanie o určenie času prevádzky sa nevťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Proti rozhodnutiu sa nemožno odvolať“.

Dňa 10. decembra 2010 mu Mesto Sabinov, Mestský úrad Sabinov oznámilo predĺženie vybavenia jeho odvolania o 20 dní z dôvodu komplikovaného právneho a skutkového stavu. Odpoveď na odvolanie obdržal dňa 10. januára 2011, ktorá ho neuspokojila a dňa 10. januára 2011 opätovne požiadal o prehodnotenie uvedeného rozhodnutia. Dňa 24. februára 2011 obdržal odpoveď, ktorá nepodala žiadne vysvetlenie k jeho odvolaniu a ani vysvetlenie, prečo Mesto Sabinov vo svojom rozhodnutí uvádza, že proti jeho rozhodnutiu sa nemožno odvolať. Svojím odvolaním podaným Krajskému súdu v Prešove poukázal na skutočnosť, že Mesto Sabinov vydalo rozhodnutie, ktoré nemá dostatočné odôvodnenie, prečo mení rozhodnutie zo dňa 14. augusta 2008, prečo v rozhodnutí uvádza, že je to na jeho žiadosť, aj keď on žiadnu nepodal, prečo v poučení uvádza, že sa proti rozhodnutiu nemôže odvolať.

Navrhovateľ poukázal na to, že na rozhodnutie sa vzťahujú podľa § 27 ods. 2 zákona o správnom konaní všeobecné predpisy, pričom o opravnom prostriedku je prípustné odvolanie, o ktorom rozhoduje súd.

Proti uzneseniu Krajského súdu Prešov podáva odvolanie z dôvodu, že súd neskúmal dôvody „oneskoreného“ podania odvolania, pretože vôbec nebral do úvahy, že medzi ním a Mestom Sabinov bola písomná komunikácia v zákonných lehotách, čo považoval za prvé kroky zo svojej strany k dosiahnutiu dohody medzi ním a mestom. Podanie dal na krajský súd až po neúspešnej komunikácii s mestom v presvedčení, že zákonom stanovená lehota začína plynúť až po odpovedi mesta na moje odvolanie.

Zároveň poznamenal, že v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie na Mesto Sabinov, keďže v kompetencii mesta nie je rozhodovať o odvolaní, je ho odvolanie malo

mesto postúpiť príslušnému súdu, čo mesto neurobilo, a tým poškodilo jeho právo na podanie opravného prostriedku proti rozhodnutiu mesta.

Nadalej sa cíti poškodený, pretože mesto nemôže nanútiť prevádzkový čas podnikateľskému subjektu, bez možnosti vyjadriť sa k danej skutočnosti.

Na základe vyššie uvedeného žiadal Najvyšší súd Slovenskej republiky o preskúmanie uznesenia Krajského súdu v Prešove a zrušenie sporného rozhodnutia Mesta Sabinov.

Odporca v písomnom vyjadrení na odvolanie uviedol, že jeho názor na odvolanie navrhovateľa je totožný s právnym názorom Krajského súdu v Prešove, ktorý odmietol opravný prostriedok navrhovateľa z dôvodu zmeškania lehoty, ktorú zákon stanovuje pre prípad nesprávneho poučenia podľa ustanovenia § 250m ods. 1 OSP. Mal za to, že súd postupoval zákonným spôsobom, keď v súlade s ustanovením § 250p OSP opravný prostriedok uznesením odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá OSP) a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa je dôvodné.

Predmetom konania v danej veci je rozhodovanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu v zmysle tretej hlavy piatej časti - § 250l až § 250s OSP.

Opravný prostriedok proti rozhodnutiu správneho orgánu sa podáva na príslušnom súde v lehote tridsiatich dní od doručenia rozhodnutia, pokiaľ osobitný zákon neustanovuje niečo iné, pričom návrh je podaný včas aj vtedy, ak bol v lehote podaný na orgáne, ktorý rozhodnutie vydal (§ 250m ods. 2 OSP).

V preskúmvanej veci z obsahu pripojeného administratívneho spisu Najvyšší súd Slovenskej republiky na rozdiel od zistení krajského súdu mal preukázané, že navrhovateľ proti rozhodnutiu odporcu z 30. septembra 2010, číslo: 1614-4/2010, ktoré prevzal dňa 05. novembra 2010, podal dňa 10. novembra 2010 na Mestský úrad v Sabinove ako na orgán odporcu v zmysle § 27 ods. 2 zákona o obecnom zriadení a § 250m ods. 2 OSP **odvolanie**, v ktorom namietal správnosť rozhodnutia o skrátení času prevádzky a žiadal o vydanie nového rozhodnutia.

Odporca na toto odvolanie navrhovateľovi odpovedal listom z 10. decembra 2010 oznamujúc mu predĺženie lehoty na jeho vybavenie o 20 dní z dôvodu komplikovaného právneho a skutkového stavu a listom z 28. decembra 2010 mu zaslal odpoveď, že vzhľadom na to, že proti uvedenému rozhodnutiu nie je možné podať odvolanie, toto podanie navrhovateľa berie ako podnet a v nasledujúcich vetách mu odpovedá, že oprávnenie samospráv, a teda aj Mesta Sabinov určiť čas prevádzky jednotlivých prevádzkarní na území mesta je daná § 4 ods. 3 písm. i/ zákona o obecnom zriadení, ktorý vyslovne splnomocňuje obce a mestá, aby svojim všeobecne záväzným nariadením určili pravidlá času predaja v obchode a času prevádzky služieb. V podmienkach mesta Sabinov je týmto všeobecne záväzným nariadením nariadenie č. 2/2005 o usmerňovaní ekonomickej a podnikateľskej činnosti zo dňa 22. marca 2005. Toto nariadenie bolo novelizované všeobecne záväzným nariadením č. 10/2009 a v jeho zmysle bolo navrhovateľovi vydané aj predmetné rozhodnutie. Vzhľadom na skutočnosť, že zákon o obecnom zriadení výslovne zveril právomoc rozhodovať o určení času prevádzky do rúk samospráv, na takto vydané rozhodnutia sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní. Ďalej odporca uviedol, že v tejto mesto Sabinov čelilo návrhom na preskúmanie zákonnosti postupu orgánu verejnej moci, avšak vo všetkých prípadoch boli konania zastavené, čím fakticky došlo k potvrdeniu správnosti jeho postupu. Záverom uviedol, že ak navrhovateľ naďalej pociťujete zásah do svojich práv a právom chránených záujmov a má pocit, že to bolo spôsobené nezákonným postupom mesta, môže sa v zmysle § 250m a nasl. OSP obrátiť na súd.

Bez ohľadu na zhora uvedené bolo však povinnosťou odporcu postúpiť vec na rozhodnutie príslušnému súdu.

Podľa § 250p OSP ak je návrh podaný oneskorene alebo ho podá ten, kto naň nie je oprávnený, alebo ak sa napadá rozhodnutie, ktoré preskúmaniu nepodlieha, alebo ak navrhovateľ neodstránil vady, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, súd uznesením opravný prostriedok odmietne. Odvolanie proti uzneseniu je prípustné.

Vychádzajúc zo skutkových zistení a citovaných zákonných ustanovení nebolo preto možné v danom prípade opravný prostriedok navrhovateľa považovať za podaný oneskorene a pokiaľ Krajský súd v Prešove jeho opravný prostriedok odmietol ako oneskorene podaný, odňal tým navrhovateľov v zmysle čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky možnosť konať pred súdom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preto odvolaním napadnuté uznesenie krajského súdu podľa 250ja ods. 3 veta druhá OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP a 221 ods. 1 písm. f/ OSP zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Na margo názoru odporcu vysloveného v jeho „odpovedi“ na odvolanie navrhovateľa Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že predmetom súdneho prieskumu v rámci správneho súdnictva v zmysle § 244 ods. 1 až 3 OSP sú rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy, ktorými sa rozumejú orgány štátnej správy, **orgány územnej samosprávy**, orgány záujmovej samosprávy, ak tak ustanovuje osobitný zákon, ako aj ďalšie právnické osoby, ako aj fyzické osoby, ak im zákon zveril rozhodovanie o právach a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, pričom rozhodnutia a postupy orgánov štátnej správy a územnej samosprávy podliehajú správne preskúmaniu zásadne bez ďalších vymedzení. Tieto správne orgány sú základom verejnej správy, a preto na to, aby ich rozhodnutia a postupy boli preskúmateľné v správnom súdnictve, zákon nevyžaduje splnenie ďalších kritérií. Nie je pritom rozhodujúce, ako sú tieto normatívne akty terminologicky označené, pretože okrem rozhodnutí môže ísť aj o opatrenia, dokonca aj o záväzné pokyny, či záväzné stanoviská. V zmysle odporúčania Rady Európy Rec (89)8, ktoré upravuje dočasnú súdnu ochranu poskytovanú v správnych záležitostiach „termín správny akt znamená v súlade s rezolúciou (77)31 o ochrane jednotlivca vo vzťahu k správny aktom správnych orgánov každé jednotlivé opatrenie alebo rozhodnutie prijaté pri výkone správy verejným orgánom, ktoré priamo zasahuje do práv, slobôd alebo záujmov osôb“. Musí teda ísť o individuálny správny akt vo vzťahu k subjektom práva, ktorým sa ukladajú práva, povinnosti, prípadne sa zasahuje do slobôd alebo záujmov týchto subjektov. Podľa platnej právnej úpravy a ustálenej súdnej praxe **rozhodnutiami správnych orgánov preskúmateľnými v správnom súdnictve sa rozumejú individuálne správne akty, ktoré zakladajú, menia alebo zrušujú oprávnenia a povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb, alebo ktorými môžu byť práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb priamo dotknuté**. Adresát individuálneho správneho aktu môže proti nemu brojiť podávaním riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov, môže žiadať o jeho preskúmanie prostredníctvom správneho súdnictva a v určitých prípadoch môže proti nemu namietať aj sťažnosťou podanou ústavnému súdu (čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky). To, že by sa na rozhodnutie orgánu verejnej správy nevzťahovali predpisy správneho práva procesného podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov neznamena samé o sebe, že takého rozhodnutie

nepodlieha súdnemu prieskumu podľa piatej časti OSP.

V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti, že správne súdnictvo je založené na myšlienke súdnej kontroly výkonnej moci štátu v jej styku s jednotlivcom a je spojené s ochranou verejných subjektívnych práv. Zmyslom a účelom platnej právnej úpravy správneho súdnictva je poskytovať efektívnu ochranu verejným subjektívnym právam fyzických a právnických osôb. Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút ktorý umožňuje, aby sa každá osoba ktorá sa cíti byť rozhodnutím, či postupom orgánu verejnej správy poškodená dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami ako ten o koho práva v konaní ide.

V intenciách vyššie uvedeného bude krajský súd postupovať v ďalšom konaní pri posudzovaní opravného prostriedku navrhovateľa a jeho prípustnosti.

V novom rozhodnutí rozhodne krajský súd opäť aj o náhrade trov konania, vrátane konania odvolacieho (§ 224 ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o u z n e s e n i u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 30. apríla 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková